

Arrest

nr. 342 066 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ANTONIC
Sterstraat 27
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: L. (..)

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: (..)1990

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30/08/2025 voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden – tijdelijke arbeidsongeschiktheid en mondelinge bedreigingen, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Feiten zijn als volgt :

- Op 24/12/2023 : bedreigingen en 2 feiten van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-vriendin en een persoon die trachtte tussen te komen
- Op 13/01/2024 : 1 feit van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-vriendin

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn (ex-)partner. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Gelet op het feit de administratie van de gevangenis aan betrokkene een formulier hoorrecht heeft afgegeven op 02/09/2025 liet hij echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar LAND een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30/08/2025 voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden – tijdelijke arbeidsongeschiktheid en mondelinge bedreigingen, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Feiten zijn als volgt :

- Op 24/12/2023 : bedreigingen en 2 feiten van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-vriendin en een persoon die trachtte tussen te komen
- Op 13/01/2024 : 1 feit van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-vriendin

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn (ex-)partner. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat verzoekende partij conform artikel 39/73-2, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot op de dag van de sluiting van de debatten een pleitnota kan indienen. *In casu* werd de sluiting van de debatten bepaald op 16 februari 2026. Op 18 februari 2026, dit is na de sluiting van de debatten, heeft zij via haar advocaat een stuk overgemaakt dat aangemerkt wordt als pleitnota.

De Raad dient aldus vast te stellen dat de pleitnota werd ingediend na de sluiting van de debatten. Verder blijkt dat de pleitnota geen gegevens bevat die door verzoekende partij niet gekend waren of gekend konden zijn vóór de sluiting van de debatten. Immers, waar zij erop wijst dat zij intussen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend toont zij niet aan dat zij dergelijk verzoek pas ingediend heeft na 16 februari 2026. Integendeel, uit haar betoog blijkt dat zij op 16 februari 2026 een tweede maal gehoord werd in het kader van haar verzoek hetgeen impliceert dat zij al voor 16 februari 2026 dergelijk verzoek heeft ingediend en zij dit aldus tijdig voor het sluiten van de debatten had kunnen meedelen.

Gelet op voorgaande wordt de pleitnota van 18 februari 2026 ambtshalve uit de debatten geweerd (cf. RvS 18 april 2023, nr. 256.288).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 3 EVRM, artikel 7 en 74/14 Vreemdelingenwet, en het beginsel van non-refoulement in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM bevat een absoluut verbod — er zijn geen uitzonderingen of beperkingen toegelaten, zelfs niet bij nationale veiligheid, oorlog of misdrijven.

Verwerende partij moet bij elke verwijdering of terugzending (refoulement) nagaan of de betrokkene bij terugkeer zou worden blootgesteld aan:

- *Foltering,*
- *Onmenselijke behandeling, of*
- *Vnederende behandeling of bestraffing*

Dit geldt evenzeer voor personen met een bevel om het grondgebied te verlaten zoals in casu verzoeker.

De Belgische staat, in casu verwerende partij mag geen verwijderingsmaatregel uitvoeren als er reële en ernstige aanwijzingen bestaan dat de persoon bij terugkeer risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 EVRM.

Dit betekent:

- *De DVZ een individuele beoordeling moet maken.*
- *De vreemdeling moet de kans krijgen om zijn risico aannemelijk te maken (via verklaringen, documenten, rapporten van NGO's, enz.).*
- *De overheid moet rekening houden met de actuele mensenrechtensituatie in het land van bestemming.*

Als België een bevel om het grondgebied te verlaten (art. 7) uitvoert of beslist geen termijn toe te kennen wegens risico op onderduiken (art. 74/14, §3, 3°), moet het steeds nagaan of de uitvoering van die maatregel niet in strijd is met art. 3 EVRM.

Dat verwerende partij in dit dossier heeft nagelaten om na te gaan of artikel 3 EVRM geschonden werd. Dat verwerende partij in de bestreden beslissing zomaar zonder enige motivering meent dat het administratief dossier geen elementen bevat om aan te nemen dat er een schending van artikel 3 EVRM voorhanden is.

Verwerende partij heeft nagelaten om verzoeker toe te staan om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Evenmin heeft verwerende partij enig onderzoek zelf gedaan.

In casu gaat het nochtans om een klassieke toepassing van artikel 3 EVRM in een vreemdelingenzaak waarin de betrokkene stelt dat terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico inhoudt op foltering of doodsb bedreiging.

Krachtens artikel 7 Vreemdelingenwet is elke vreemdeling die niet gemachtigd is tot verblijf verplicht het grondgebied te verlaten. Echter, artikel 74/14, §3, 3° laat de DVZ toe om geen termijn toe te kennen indien een risico op onderduiken bestaat.

Deze bevoegdheid mag niet worden toegepast indien de uitvoering van de verwijderingsmaatregel zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. De Belgische overheid blijft immers gebonden aan het internationaalrechtelijk non-refoulementbeginsel.

Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat zijn terugkeer naar Bosnië en Hercegovina hem zou blootstellen aan:

- bedreigingen met de dood door N. H. (..)
- vervolging of mishandeling door de overheid of een niet-statelijke actor waartegen de overheid geen bescherming biedt;

De door verzoeker overgelegde elementen namelijk de stukken 5 en– tonen aan dat dit risico concreet, persoonlijk en reëel is.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM volstaat het niet dat een staat een algemeen gevaar erkent; hij moet nagaan of de betrokkene individueel gevaar loopt (Vilvarajah e.a. t. VK, 30 oktober 1991).

Uit stuk 5 blijkt dat verzoeker aangevallen is door N. H. (..) waarbij deze hem verwond heeft met opzet om hem te doden. Nadien heeft diezelfde persoon zijn deur kapot gemaakt waarbij er tevens ene dreigende boodschap werd achtergelaten aan de woonst van verzoeker.

Verder blijkt ook dat daardoor voor de heer N. H. (..) een opsporingsbericht werd uitgevaardigd en hij dus nog steeds op vrij voeten rondloopt.

Dat in Sarajevo waar de feiten plaats hebben gevonden het voorval in de pers breed werd uitgesmeerd.

N. H. (..) is geen onbekende in de onderwereld milieu waarbij hij reeds in 2019 veroordeeld is geweest voor gewapende diefstal. Dit zijn allemaal feiten die openbaar zijn een door de pers werden gedocumenteerd.

Zie

bijvoorbeeld

<https://crna-hronika.info/ovo-je-nedim-hasic-koji-je-pucao-u-admira-lekicau-centru-sarajeva/676633>

In het desbetreffende artikel kan men lezen:

“Pripadnici MUP-a KS znaju ko je pucao na L. (..), te je u toku potraga za osumnjičenicim. Nezvanično, riječ je o N. H. (..), takođe od ranije poznat policiji i javnosti.

Dežurni tužilac je djelo okarakterisao kao izazivanje opasnosti i lakša tjelesna povreda.

L. (..) je od ranije poznat sarajevskoj javnosti po više krivičnih djela kao što su premlaćivanje djevojke i paljenje vozila njenoj majci.

H. (..) je, poput L. (..), od ranije poznat policiji, s obzirom da je 2019. godine opljačkao benzinsku pumpu “Hifa Petrol” u Vogošći.

Tada je H. (..), prijeteći pištoljem radniku pumpe, primorao ga da otvori registar kasu i papirne novčanice ubaci u njegovu crnu torbu. Zatim ga je natjerao da otvori sef, odakle je ukrao novac. H. (..) je u vozilu čekao B. S. (..).

Njih dvojica su nakon policijske akcije uhapšeni na području Kovačića.”

Vrije vertaling naar het Nederlands:

“Leden van het ministerie van Binnenlandse Zaken van het Kantonsarajevo weten wie op L. (..) heeft geschoten, en er is momenteel een zoektocht gaande naar de verdachte. Niet officieel wordt gemeld dat het gaat om N. H. (..), die ook al eerder bekend was bij de politie en het publiek.

De dienstdoende officier van justitie heeft het misdrijf gekwalificeerd als het veroorzaken van gevaar en het toebrengen van licht lichamelijke letsel.

L. (..) was al eerder bekend bij het publiek in Sarajevo wegens meerdere strafbare feiten, zoals het mishandelen van een meisje en het in brand steken van de auto van haar moeder.

H. (..) is, net als L. (..), al eerder bekend bij de politie, aangezien hij in 2019 een ‘Hifa Petrol’-benzinstation in Vogošća heeft overvallen.

Destijds dwong H. (..), onder bedreiging van een pistool, een pompmedewerker om de kassa te openen en de papieren bankbiljetten in zijn zwarte tas te stoppen. Vervolgens dwong hij hem de kluis te openen, waaruit hij geld stal. H. (..) werd in een voertuig opgewacht door B. S. (..).

Na een politieactie werden de twee gearresteerd in de wijk Kovačići.”

De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn vaste rechtspraak geoordeeld dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, wanneer de betrokkene aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer blootgesteld zal worden aan foltering, onmenselijke behandeling of levensgevaar, onherstelbare schade in de zin van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt;

Dat de Raad in onder meer zijn arresten nr. 227.374 van 11 mei 2020 en nr. 274.162 van 18 mei 2022 heeft bevestigd dat een verwijdering in omstandigheden waarin ernstige en persoonlijke aanwijzingen bestaan van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM, de betrokkene onherstelbare schade zou berokkenen en derhalve aanleiding geeft tot schorsing van de tenuitvoerlegging;

Dat verzoeker in casu geloofwaardige en concrete elementen heeft overgelegd die aantonen dat hij in zijn land van herkomst Bosnië en Hercegovina met de dood wordt bedreigd door N. H. (..) en dat de overheid aldaar niet in staat of niet bereid is hem doeltreffende bescherming te bieden. De heer N. (..) maakt deel uit van een criminele organisatie waarbij zijn familie in de gevangenis zit en verzoeker daar ook niet veilig zou zijn.

Dat de verwerende partij evenwel heeft nagelaten een grondige en individuele beoordeling te maken van dit risico, en zich heeft beperkt tot algemene overwegingen die geen rekening houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Dat bijgevolg de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker blootstelt aan een reëel gevaar op behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen onherstelbare schade inhoudt in de zin van de artikelen 39/82 en 39/85 van de Vreemdelingenwet;

Dat de bestreden beslissing derhalve dient te worden geschorst, aangezien de tenuitvoerlegging ervan onverenigbaar is met artikel 3 EVRM en met het internationaalrechtelijk beginsel van non-refoulement.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), verblijfsituatie, etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie. Men beweert in de bestreden beslissing dat verzoeker een formulier hoorrecht heeft ontvangen die hij zelf heeft nagelaten in te vullen. Het zou dus zijn eigen verantwoordelijkheid zijn dat hij niet werd gehoord.

Dit formulier was opgesteld in het Nederlands, verzoeker spreekt geen Nederlands en wist niet waarvoor het formulier bedoeld was. Verwerende partij heeft niet eens de moeite genomen om een tolk te regelen of voor een vertaling te zorgen. Men heeft derhalve absoluut niet voldaan aan het hoorrecht.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 3 EVRM geschonden.

Samenvattend stelt verzoeker dat de de bestreden beslissing:

- geen individuele beoordeling bevat van het reële risico op schending van artikel 3 EVRM;*
- gebaseerd is op onvoldoende gemotiveerde en louter algemene overwegingen;*
- bij uitvoering aanleiding zou geven tot onherstelbare schade in de zin van artikel 39/82 Vreemdelingenwet;*

De bestreden beslissing moet zij geschorst en vernietigd wegens schending van artikel 3 EVRM, artikel 7 en 74/14 Vreemdelingenwet, en het fundamenteel beginsel van nonrefoulement.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verzoeker blootstellen aan een ernstig, persoonlijk en reëel risico op foltering of doodsb bedreiging in strijd met artikel 3

EVRM

De bestreden beslissing is derhalve onwettig en moet worden geschorst en vernietigd.”

3.2. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog geenszins de motieven in de bestreden beslissing betwist op grond waarvan vastgesteld wordt dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en haar op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd conform artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt verzoekende partij, conform artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook deze vaststellingen, die toelaten geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, betwist verzoekende partij inhoudelijk niet.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

3.3. Verzoekende partij meent dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij er blijf van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekende partij verwijst naar allerhande stukken gevoegd aan het verzoekschrift en waaruit blijkt dat zij in het herkomstland beschoten werd door ene N.H.. Zij betoogt dat zij ook bedreigd werd door de broer van N.H.. Deze broer, die leider is van een criminele organisatie, zit in de gevangenis in het herkomstland. Zij meent dat haar leven bij terugkeer in gevaar is, zowel op vrije voeten als in de gevangenis.

Zoals de verzoekende partij evenwel zelf erkent in het verzoekschrift en zoals ook blijkt uit stuk 7 gevoegd aan het verzoekschrift en hetwelk afkomstig is van haar advocaat in het herkomstland, blijkt dat de autoriteiten van Bosnië en Herzegovina een strafonderzoek voeren tegen de verdachte N.H. wegens poging tot moord op verzoekende partij en dat de politie op zoek is naar N.H.. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar het herkomstland bij eventuele problemen met N.H. of diens entourage geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp en/of bescherming door de in Bosnië en Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Zij toont geenszins op concrete wijze aan dat de in het herkomstland aanwezige mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van strafbare feiten en het beschermen van slachtoffers ineffectief zijn derwijze dat zij daardoor bij terugkeer een risico loopt op foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het loutere gegeven dat verzoekende partij in het verleden aangevallen werd door N.H. en bedreigd werd, doet niet anderszins besluiten nu geen enkele overheid ter wereld kan garanderen dat niemand slachtoffer wordt van een strafbaar feit.

Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de overheid van haar herkomstland *“niet in staat of niet bereid (is) hem doeltreffende bescherming te bieden”*. Anders dan wat zij voorhoudt, laten de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken en die zij aan het bestuur heeft voorgelegd geenszins toe te oordelen dat een terugkeer naar het herkomstland een schending inhoudt van artikel 3 EVRM of nog, van het non-refoulementbeginsel.

3.4. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij voert aan dat, indien zij correct was gehoord, zij had kunnen wijzen op het feit dat zij terugkeer een gevaar loopt op onmenselijke behandeling of foltering in de zin van artikel 3 EVRM. Daargelaten de vraag naar het feit of verzoekende partij al dan niet correct werd gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing nu blijkt het bij de nota met opmerkingen van verwerende partij gevoegde stuk verzoekende partij wel degelijk een vragenlijst heeft kunnen invullen, dient evenwel vastgesteld dat zoals reeds gebleken uit de bespreking *supra* verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt zodat zij niet aantoont dat zij in die zin elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Verder blijft haar uiteenzetting beperkt tot een theoretisch betoog en laat zij na andere concrete elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Verzoekende partij maakte dan wel in de vragenlijst gewag van een vriendin in België en zoals zij stelt in de feitelijke uiteenzetting bezoekt zij van tijd tot tijd haar vriendin in België doch, zoals de verwerende partij vaststelt, zijn er geen gegevens voorhanden in het administratief dossier waaruit kan blijken dat verzoekende partij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt concreet aan te tonen dat zij in België een gezinsleven heeft waarvan de banden voldoende hecht zijn opdat dit valt onder artikel 8 EVRM. Verzoekende partij verwijst dan wel naar het feit dat zij een vriendin heeft in België, doch laat ook bij onderhavig verzoekschrift na enig concreet stavingstuk voor te leggen waaruit kan blijken dat de relatie die zij zou hebben voldoende hecht is. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij het bestuur nog elementen had kunnen voorleggen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

3.5. Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER